

Johan E. Sköld
I HERRANS NAMN

Förlaget Orda
Deckare

Läsprov - *I HERRANS NAMN*

I Herrans Namn
av
Johan Sköld

1:a upplagan Förlaget Orda AB 2012

© Johan Sköld 2012

Omslag: Okapi-Grafik

Typografi: Palatino

Utgiven av Förlaget Orda AB

Tryckt i Polen 2012

ISBN 978-91-7497-006-7

www.forlagetorda.se

I Herrans namn

Till minne av min farmor Alva, som avled
94 år gammal under denna berättelses tillkomst

Prolog

Lördag morgon, strax efter midnatt den 23 september

Smärtan som följt henne som ett svart moln så länge hon minns börjar skingras. Längre grät hon sig till sömns, saknade föräldrarna, deras trygga dofter, varma närhet.

Nu har saknaden äntligen ersatts med ilska, på gränsen till hat. Jävla mamma! Patetisk världsförbättrare som offrat allt inklusive sitt enda barn för att bygga skolor i U-länder, eller som nu senast rädda en indianby längs Apurefloden. Apure, en jävla rännil som knappt någon hört talas om ens i Venezuela. Allt för att göda sitt jävla ego.

Och lilla pappa, ständigt steget efter morsan med sin Gitanes i mungipan, lönlöst protesterande mot vansinnet.

Fotografierna där mamma pratar med äckliga tandlösa gamla gummor, kramar små fula barn eller håller någon loppig byracka i famnen är på väg att kväva henne. Det självgoda leendet på bilderna svider som eld. Kanske skulle hon kasta dem åt helvete, men de blir kvar, som något slags självplågeri.

Men nu är det någon annan som fyller hennes tankar. Han som driver smärtan ur hennes kropp, får henne att skratta och älska. Livet har fått mening och glädje, tillslut. Det är de nu – han och hon.

Hon ser hans ansikte framför sig när hon dansar hemåt i natten. Det bubblar och munnen vill inte sluta le. Lyckan sprider sig till mellangärdet, drar med sig resterna av smärta, kvillar genom kroppen, bubblar genom porerna och virvlar iväg genom natten som lycklig sockerdricka.

Fullmånen och molnen får natten att växla mellan upplyst och kompakt svart, men mörkret gör henne ingenting. Den hon inte ser, ser inte henne, osynlighetens trygghet. På natten kan hon leva ut till hundra procent.

En reva i molnen lyser upp landskapet när hon närmar sig

bron över sjön. Här blåser det mer och hon kan höra vågorna slå mot stenläggningen. Bron, där allt började. Här gav han henne den första kyssen. Mmmm!

Vinden kyler. Under den tunna koftan har hon bara en blus och blåsten från sjön är kall och fuktig. Därborta, efter bron, blir det lummigare igen. Där kommer vinden inte åt lika mycket. Samtidigt tar asfalten slut och en halv kilometer grusväg tar vid.

Grus... Hon smakar på det äckliga ordet. Är man uppväxt på asfalt och kullersten vänjer man sig aldrig vid detta lantliga elände. Varför placerade de henne här? För att mamma gick här som barn? Kommer hon att göra likadant själv när hon får barn? Aldrig! Förbannade jävla kärring!

Så fort hon tagit studenten bär det av till Paris, städernas stad. Hon har bantat i ett år och redan står två agenturer och rycker i henne. Hennes älskade har lovat att följa med. Tillfället ska inte gå dem ur händerna.

Strax innan själva bron är asfalten märkligt hårdare och hennes steg hörs tydligare. Det är ett ljud hon älskat sedan hon som liten hörde farmors klackar när de promenerade tillsammans i centrala Reims i Frankrike. Där hos farmor tillbringade hon mycket av sin barndom. Redan då lämnade mamma bort henne så ofta hon kunde. Hon har länge undrat vad den skatan skulle ha barn för om hon inte ville ta hand om det?

Farmor, nätta, fåfänga och eleganta farmor Etienne är fortfarande hennes idol. Fransyska ut i fingerspetsarna som trots att hon är nästan åttio aldrig visar sig omålad, som spenderar snuskigt mycket pengar på krämer, behandlingar, kläder, skor och annan lyx. Det var av farmor hon fick sina första klackskor till foträta mammans förfäran. Sedan dess har hon övat på att gå elegant.

Numera övar hon att gå som en modell. Hon glider fram med spänst i stegen med fötterna på en linje och höfterna i jämn svängning. Ännu så länge mest när ingen ser, men i fantasin följer ljuset henne längs catwalken där fotografer och världskändisar trängs med modeorakel och förmögna kvinnor. Hårt sminkad, trådsmal och draperad i extrema designerplagg lever hon ut sin dröm.

Nu, ensam i natten i sitt lyckorus kan hon inte hålla sig utan börjar svänga på höfterna, sträcker på stegen, stannar, gör en snygg vändning, vilar på höften och låtsas att publiken ser på

henne, känner beundran och bekräftelse i deras blickar innan hon nonchalant knycker på nacken och börjar gå åt det håll hon just kom från. Tio meter bort gör hon en ny vändning, ser åter ut över sin låtsade publik innan hon fortsätter sin vandring hemåt. Hon ryser vällustigt åt sina fantasier. Tillsammans med fåfängan är de en härlig last! Får henna att vilja sjunga. Det börjar som ett trevande nynnande, men efter några takter kommer sångtexten till henne och hon sjunger för full hals.

"I feel pretty, Oh so pretty. I feel pretty and witty and bright,
And I pity any girl who isn't me tonight."

Fullt upptagen i sin euforiska sång och sina danssteg varken ser eller hör hon hur en person materialiserar sig ur mörkret bakom henne.

Soffan knarrar när han vrider sig för att hitta en bekvämare ställning. Det är skumt, lamporna i lägenheten är släckta, det enda ljuset silar in från fönstret. Ensamheten känns bättre så, kryper inte lika nära.

I skymningen anar han vardagsrummets konturer. Hyllorna med böcker han inte läst på ett halvt liv, den öppna spisen som bara används på nyår när han och Lovisa smälter bly. Krukorna i fönstren hans mor ställt hit. Torra blommor han pliktskyldigt vattnar när han kommer ihåg.

Det är i alla fall städad. En doft av såpa. Minner om farmors kök.

Genom ett öppet fönster hör han ljudet från Stora Torget, Norrtäljes gamla hjärta varifrån en gång allt utgick. Då, innan man byggde lågprislador längs utfarterna som dränerade stadskärnan på allt liv.

Här i centrala stan, som i hans eget liv, härskar ett begynnande vakuum.

Kriminalinspektör Germund Askerfeldt väcks ur sin självömkan av ett ljud. Förvånad inser han att han knappt känner igen dörrklockan längre.

I spegelbilden på väg ut i hallen möter han sin skugga när han hasar för att öppna.

Det var länge sedan han var en av de som räknades, grabben som älskade kläder, hängde på disco och visste allt om det senaste oavsett genre. Nu bryts bara hans lunk av de dagar han har sin dotter, av joggingrundorna för att hålla sig i form, av nya påhitt från traktens kriminella klientel.

”Säkert en säljare”, hör han sig säga när han vrider om dörrvredet.

Utanför i trapphuset står en man i dryga sjuttioårsåldern. Trots det svaga ljuset är han nästan övertydlig, som ett väsen. Kinderna är lika äppelfriska som på en tomte i Coca Colas julreklam.

De blir stående och betraktar varandra på någon meters avstånd. Avvaktande. Som om båda väntar på att den andre ska säga något.

”Visst är det du som är JP Askerfeldts pojk?”, frågar gubben tillslut. ”Jag såg dörrskylten!”

Han mönstrar gamlingen, det är något bekant med honom, med rösten.

"Kanske. Vem är det som frågar?", svarar han tillslut.

"Sven Wikström", säger gubben med allvarlig min och räcker fram en stor näve. "Jag är gammal lots och arbetade med JP på lotsplatsen i Furusund. Det är inte många som heter Askerfeldt."

"Han var min farfar. Jag heter Germund."

"Jaså, är det du som är tullsnok?", säger Sven Wikström och mönstrar honom ännu allvarligare. "Du är jävligt rödhårig i alla fall, precis som han."

"Jag funderade på det, men blev polis istället..."

"Ska du ha kaffe?", frågar den gamle mannen utan att kommentera Germunds yrkesval ytterligare. "Jag har flyttat in på bottenvåningen."

"Jag kan bjuda på kaffe annars", svarar Germund, inte utan viss nyfikenhet.

Gubben tittar utforskande på honom i det skumma ljuset. "Nej, kom ned till mig, här får man väl inte röka?"

Mannen väntar inte på svar, utan försvinner nedför trappan. Halvvägs stannar han och vänder sig om. "Jag bor i Gillbergs lägenhet. Hon var kusin med min mor."

Germund blir stående och ser honom försvinna.

Det var modigt att bara knacka på sådär. Kanske är det så när man börjar bli gammal, att man inte har så mycket tid för att analysera och grubbla, fundera över var alla tog vägen. Man blir tvungen att ta för sig. Innan allt är slut.

Fem minuter senare står han utanför gubbens lägenhet. På något sätt känner han sig förväntansfull. På vad är svårt att säga.

Sven Wikström öppnar direkt när han ringer på, men säger inget utan vänder bara och går före in i köket. Efter några steg känner Germund igen doften av piprök och nykokt kaffe. Det luktar farfar. Borkum Riff.

"Slå dig ned", säger Sven och pekar på en pinnsoffa. "I den soffan har du suttit många gånger när du var en liten snorvalp. Du och JP med samma röda hår på skallen, fast han hade ju mustasch."

Lägenheten är sparsamt eller snarare spartanskt möblerad. Ett köksbord, pinnsoffan och två stolar. Genom en dörr ser han en säng och en soffa med ett soffbord och en fåtölj. Allt riktat åt

samma håll. Antagligen för att en TV döljer sig där han inte ser.

Tapeternas nötta blekta yta förstärks av stora oblekta rektanglar där Gillbergs hängt tavlor eller haft större möbler. Det som förvånar är avsaknaden av flyttkartonger trots att gubben just flyttat in.

"De flesta möbler från Yxlan har jag givit till ungarna", säger Sven, som svar på den outtalade frågan. "Resten har jag kastat. Vill jag sitta och se på gammal skit har jag kvar stugan på Gräskö. Det var där min Elsa växte upp."

Ett stråk av vemod sveper under några sekunder över den gamle mannens ansikte.

"Bröstcancer", säger han lågt. "En jävla sjukdom. Tog na' på två år. Hon hann knappt gå i pension så var hon borta."

Germund nickar och försöker möta hans blick, men han slår undan den. Det är tydligt hur plågad den är.

"Berätta om farfar", försöker han, för att byta samtalsämne.

De blir sittande tysta en stund innan Sven vänder blicken mot honom. Ögonen är röda. "JP ja", säger han eftertänksamt. "Han var ju femton-tjugo år äldre. En bakslug en. Tyckte nog att jag var en riktig snorunge i början."

"Farfar tyckte alla var snorungar", säger Germund samtidigt som han försöker klura ut vad det är med den kärve mannen tvärsöver bordet som känns så hemtamt.

Sven skakar på huvudet samtidigt som han tar upp en smal pipa ur askkoppen och stryker eld på en tändsticka. "Dessutom kände han och alla andra till att jag egentligen ville till tullen. Farsan var ju länsman så jag ville också bli något i uniform, fast på sjön", säger han och sätter den brinnande stickan till piphuvudet.

"Farfar ogillade tullare", säger Germund. "Jag tror inte han hade överdrivet rent mjöl i påsen. Det kom nog in en del som borde ha beskattats."

"Hela skärgår'n smugglade på den tiden. Men jag var godtemplare som ung så jag drack inte. Det kanske var det som retade upp honom mest när vi först träffades. Vill du ha kask förresten?"

Germund tittar förvånad på Sven Wikström. "Du sa att du var godtemplare?"

"När jag var ung sa jag ju. Alla har ju varit unga och oförståndiga", skrockar Sven och reser sig. Ur ett skåp tar han fram en etikettslös flaska. "Fråga inte...", säger han när Germund höjer

ögonbrynen.

Tre timmar senare är han tillbaka i lägenheten. Det var länge sedan han var så upprymd. Sven Wikström visade sig ha ett sinne för att berätta rövarhistorier.

Tydligen var hans pappa med om att utreda det så kallade 'spionmordet' på Söderöra i början av 40-talet, när två unga fiskare sköt en kvinna som agerade kontraspion mot Tyskland för Sveriges räkning.

På 20-talet jagade Svens pappa spritsmugglarkungen Algoth Niska tillsammans med tullarna, utan att lyckas förstås, men i alla fall.

Själv berättade Germund om den senaste veckans kurs i bevisvärdering hos New Scotland Yard i London.

Sven visade sig också vara en bra lyssnare. Tydligen var han nära att bli polis. Men att det bland annat föll på problem med att stava när han skrev den tidens antagningsprov och en oförmåga när det gällde pistolskytte.

"En märklig man", säger Germund till sig själv innan han somnar.

Kapitel 1

Lördag den 23 september.

Conny Mattsson, trettiotvå år gammal och lantbrevbärare från Bloka by i Roslagen, sitter camouflagedräktad i ett jaktorn med utsikt över ett hygge. Gryningen har precis övergått i tidig morgon.

Han har suttit länge med hårkorset parkerat i den praktfulla råbockens bröstorg men ändå tvekat. Det är rent skottfält men han har inte lyckats förmå sig att skjuta. Tillslut låter han fingret krypa ur varbygeln, bort från avtryckaren. Istället sänker han bössan tills den vilar i knät.

'Du passar bättre bland rågetterna i skogen än i min panna', tänker han. 'Det är många nya små rådjur kvar för dig att avla innan din tid är ute.'

Som om bocken hört Connys tankar, vänder den sig om. Deras blickar möts i en sorts gentlemens agreement, innan det stolta djuret med högt burens krona försvinner in bakom ett enesnår. Förlusten är lätt att bära, han har skjutit en liten spetsbock den här morgonen, färskt kött har han redan.

Himlen är ljusblå. Luften kallt septemberkrispig men solen lovar brittsommarvärme ännu en dag. De flesta träden är i huvudsak fortfarande gröna, endast ett fåtal har helt fällt sina löv.

Känslan att ha avstått från att skjuta är märkligt nog större än den brukar vara när han skjutit. Som ung hade han aldrig låtit ett lovligt djur passera. Speciellt om den haft en så stilig trofé på huvudet.

Kanske börjar han bli gammal, eller i alla fall mogna. Efter några minuter får han syn på en hare, och åter åker bössan upp. Men nej, varför då? Han har redan fem oätta harar i frysen därhemma.

Det kvittrar till i mobilen i innerfickan.

'Ska vi dra?', står det korthugget på displayen. 'Ja' knappar han in.

En sötaktig blandning av färskt blod dallrar i luften och söker sig genom mun, näsa och svalg när den trötta Volvokombin kränger fram längs den gropiga skogsvägen.

Bredvid Conny på det nedsuttna sätet ligger Svante, Connys vorstehund och bästa vän. Fyrtio kilo muskler som behärskar allt från fågel- till älgjakt.

Bakom ratten gnolar Connys granne och jaktkamrat Sven-Bertil Kelldahl på en sliten dansbandsmelodi. Jaktlyckan har stått dem bi. Utöver Connys lilla bock ligger ytterligare två bockar som Kelldahl skjutit, bak i bilen. Runt de uppsprättade bukarna surrar årets sista flugor trött.

Efter några kilometer är de ute på stora vägen och det brutala skumpanDET upphör. Conny öppnar med möda det tröga fönstret och fyller lungorna med frisk höstluft.

När de passerar bron vid Sonö som sträcker sig över sjön Närdingen passar han på att luta sig ut för att dra i sig så mycket som möjligt av den friska sjöluften. I ögonvrån noterar han med förvåning någon i vattnet vid den gamla brobänken.

"Vem är det som badar nu?" ropar han för att överrösta Kelldahls gråtmilda dansbandstoner.

"Badar, var då", svarar Sven-Bertil från framsätet samtidigt som han vrider ned ljudet. Det sprakar i den gistna bilstereon när de taktfasta tonerna av hjärta och smärta drunknar i motorsurr, gnissel och däcksljud.

"Det var någon i sjön vid bron, en tjej tror jag."

Kelldahl skakar på huvudet.

"Du har levt ensam för länge och ser bara vad du vill se", svarar han och vrider upp radions volym igen.

Conny rycker på axlarna och lutar sig tillbaka samtidigt som den trötta sångaren får ny luft.

Minuterna senare är de hemma på Connys gård. Han bär in bössan och ställer ryggsäcken i köket innan han går ut och tar emot sin nyskjutna bock. Varken kropp eller horn är något att skryta med, men han gläds åt att han medvetet skonat den stora guldbocken.

"Det låg en tjej i vattnet vid bron. Det är säkert. Grön bad-dräkt", säger Conny.

Sven-Bertil tittar på honom och ler ett fårat leende så snuset

rinner över de bruna tänderna, genom mungipan och ner i det gräsprängda skägget.

”Du är en jävla bock Mattsson, vet du det. Tänk efter, ingen badar i september. I alla fall inte en tidig lördagsmorgon, och garanterat inte uppe vid bron, bland näckrosor, sten och bråte. Det var väl en kartong som blåst av en lastbil du såg. Gå och lägg dig nu.”

Kelldahl lägger tillbaka sin gamla bössa i bagageutrymmet innan han slänger igen bakluckan med ett brak.

”Nu skall jag hem, hänga de här i kylrummet, mjölka och ge jäntans häst hö innan jag går och knoppar. Glöm det där!”

När motorn motvilligt hostat igång höjer Kelldahl pekfingeret till kepskärmen innan han rullar iväg.

Trots kompisens helt logiska bedömning har Conny svårt att släppa tanken. Något var det han såg, och någon kartong var det inte. Samtidigt har Kelldahl antagligen rätt, att någon badar vid gamla Sonöbron är en sensation även mitt i sommaren.

Ändå blir han alltmer säker på att det var en människa han såg, eller i alla fall något som liknar en människa, kanske en skyltdocka. Och tänk om...

Bilnycklarna hänger på mässingskroken bakom köksdörren. Han tvekar kort innan de åker ned i fickan.

När han öppnar garageporten slås han av skillnaden mellan hans egen Volvo och Kelldahls. Trots att de är jämnåriga och en gång i tiden lackerade i samma färg är Connys bil i närmast nyskick om man jämför. Svante hoppar vant upp i baksätet. En kort vridning på nyckeln får motorn att viska igång, kanske inte silkeslent men en ocean ifrån Kelldahls tröskverk. Sekunderna senare rullar han och Svante försiktigt ut på Unungevägen.

Trots att han redan tillbringat tre timmar i skogen är klockan bara halv nio när han parkerar på den gamla brobanken som går parallellt med nya bron.

Doften är samma som i skogen. Sval krispig luft blandat med multnande löv.

När ljudet från motorn försvinner blir det tyst, för tyst. En känsla av obehag. I den stunden är det skönt att Svante är med, även om han bara är en hund.

Klockan närmar sig halv nio på lördagsmorgonen. Vid sju skulle de ha blivit avlösta, men en eldsvåda har tagit alla andra resurser i anspråk, så de har blivit kommenderade att arbeta fram till tio i väntan på att nytt folk hunnit kallas in.

Polisassistent Viveka Svinhufvud ser på sin kollega Eva Alexanderssen som halvslumrar bakom ratten på Polisvolvon. För att få lite lugn och ro har de parkerat ute vid Kärleksudden. Officiellt för att spana efter tecken på langning.

Men det är ett svepskäl. Alla i kåren vet att här ute har inget allvarligare än vattenmelon i skivor dealats sedan 70-talet. Men det är ett prima ställe att komma undan ett slag på under långa nattpass. Den här natten har varit som en vanlig fredagskväll. I alla fall tills någon tuttade eld på sågen i Spillersboda.

Tre fyllerister har de hunnit med att lagföra. Två för störande av ordning, en för misshandel. Dessutom tre bilister som kört med varselljuset ihop med halvljus. Det senare är ungefär det mest meningslösa polisarbete man kan tänka sig. Vem blir polis för att bötfälla folk som tryckt på fel ljusknapp? Ingen!

Stillsamt hissar hon ned rutan på sin sida. Havet doftar salt och friskt även såhär långt in i Norrtäljeviken. Här skulle hon kunna tänka sig att ha pick-nick med kyckling och vin.

Att häcka i en polisbil i mer än tolv timmar är en annan femma. Ryggen ömmar och det svider i ögonen.

I stunder som denna funderar hon ibland på sitt yrkesval. Hon hade redan en juristexamen i bagaget när hon sökte till polishögskolan. Vilket vansinne.

Hade hon blivit affärsjurist skulle hon tjäna tre-fyra gånger den magra polislönen idag, arbetat fasta tider bakom ett skrivbord i dräkt och blus. Istället kämpar hon mot bus, fylleri och våld i en illasittande uniform.

Värst är passen på helgkvällar och nätter. Sönderslagna hemmafruar kämpar om polisens uppmärksamhet med nedskitna tonåringar som tagit sin jungfrusil och börjat resan ned i avgrunden.

För en vecka sedan skadades hennes fasta kollega, och svävar mellan liv och död efter en onödig trafikolycka. Ingen av kollegorna vet hur illa det är ställt...

Hon har många gånger tänkt hur lätt det är att börja hata i det här jobbet.

"4050 från 70", rasslar det till i polisradion.

Anropet väcker henne ur sina tankar och får Alexanderssen att börja röra på sig. "4050, det är väl vi", säger hon sömndrucket samtidigt som Viveka sträcker sig efter mikrofonen.

"Det stämmer", säger Viveka och trycker in knappen. "70 från 4050"

"Kan ni åka på ett drunkningstillbud vid Sonöbron mellan Edsbro och Skebobruk", frågar den metalliska rösten.

Alexanderssen ser på henne med rödsprängda ögon. "Måste vi?"

"Om de haft någon annan skulle de inte anropa oss, då hade vi redan varit lediga", svarar Viveka och trycker åter in sändknappen. "70 från 4050, uppfattat, vi åker."

"Ingen återvändo alltså", mumlar Alexanderssen och vrider om startnyckeln. "Fy vad jag är trött!"

Samtidigt som de rullar iväg genom Norrtäljes högburna vil-laområde Kvisthamra sneglar Viveka på kollegan. Det är bara någon månad sedan Alexanderssen började sin tjänstgöring vid Norrtäljepolisens och mindre än en vecka sedan hon ryckte in och började arbeta ihop med Viveka. De är varandras raka motsatser. Eva, blond, liten och nätt, Viveka, lång, brunett och muskulös. Ändå kommer de väl överens redan efter bara några arbetspass.

Kanske beror det på att de har samma sorts humor, kanske på att Eva sedan många år är en av Vivekas lillasyster Saras väninnor.

"Tack för att du ställer upp", tänker Viveka högt.

"Förlåt, vad sa du", säger kollegan och ser undrande på henne samtidigt som de lämnar Norrtälje bakom sig.

"Jag tänkte högt. Tack för att du ställer upp, efter det som hänt Karlsson."

"Ni stod varandra nära va?"

Viveka nickar. "Så nära man kommer en kollega. Han är en sådan som kan allt, absolut allt... Vi har jobbat ihop i två och ett halvt år."

Allvaret sätter sig som en klump i halsen, hon känner att hon egentligen vill skrika, men till vem? De blir sittande tysta en lång stund.

Musiken från radion rinner nonstop som diarré från någon kommersiell kanals förprogrammerade spellista. Smäktande

lugna favoriter. Då och då uppblandad med kommersiella meddelanden. Köp, köp, köp! Kliniskt, opersonligt.

En seg tuggummi-kuliss av ljud.

Det tar drygt tjugo minuter i uttrykningshastighet att tillryggalägga de dryga tre milen. När de kommer fram är räddningstjänsten på plats. Ambulanskillarna arbetar inte med överdriven brådska, hoppet är med andra ord ute.

Viveka och Alexanderssen stiger ur polisbilen just som kroppen lyfts ur vattnet. När den läggs på båren ser Viveka att det är en ung kvinna, sannolikt runt tjugofem. Ansiktet är gråvitt, urvattnat. Ena ögat är öppet. Flickan ser ut att ha varit söt. Hon är smal på gränsen till mager, i prydlig grön kofta, beige kjol och vit blus. Det som bryter mönstret är skorna eller snarare den som är kvar. Klacken är närmare en och en halv decimeter.

'Hur har du hamnat här lilla gumman', tänker Viveka och vänder sig till ambulanskillarna.

"Hur länge kan hon ha legat här?"

"Ett antal timmar", säger den yngre av dem. "Titta här! Hon har ett fullt jack i nacken. Det ser inte ut som en olycka". säger han. Rösten är upprörd. "Fast det är ju inte min sak att avgöra!"

Alexanderssen är blek. Inte så konstigt, det är ingen vacker syn. Viveka tittar ett par gånger till på den döda kroppen och på jacket i bakhuvudet som ambulansmannen just visat henne, innan hon bestämmer sig.

"Ring vakthavande", säger hon till Alexanderssen. "Det här är ingenting för oss att hålla på med."

Kaffet från kaffebyggaren är varken varmt eller aromatiskt. Smaken påminner om hotellkaffet i London senaste veckan. Blask.

Germund ser sig omkring i köket och konstaterar att städhjälpen gjort bra ifrån sig som vanligt. Silvana från Bulgarien är en gudagåva, även om hon inte är billig. Utan henne skulle hans hem likna en kennel för dammråttor. Kanske skulle han kunna få henne att kalka ur kaffebyggaren också?

Samtalet igår kväll med Sven Wikström var fångslände. Han fick höra många nya sidor om sin farfar. Bland annat att han räddat en förlist tysk U-båtsbesättning under andra världskriget.

Men även om Sven berättade mycket om Germunds farfar, var det berättelserna om Svens egen far som var länsman och senare polis Germund inte kan släppa.

Fantastiskt att man kunde lösa så komplicerade fall på den tiden, utan DNA och datorer. Fingeravtryck, i den mån man hittade dem fick man jämföra för hand. Enda fördelen var väl att den tidens människor inte rörde på sig lika mycket. Förbrytaren var antingen någon lokal förmåga, eller en främling, och sådana märktes på ett annat helt annat sätt i den tidens hårt sammansvetsade samhälle.

Tankarna snurrar runt. "Jag kanske borde åka in till polismuseet och kolla lite mer", säger han för sig själv och stoppar ett par djupfrysta brödsivor i rosten.

Det tar några minuter innan de hoppar upp alldeles för mörkbrända, på gränsen till oätliga.

När han skrapat av det värsta sotet över diskhon ringer mobilen. I förhoppningen att det är Lovisa lägger han sig till med sin allra lenaste röst. "Hej pappas lilla solstråle!"

Det är tyst i luren, men han hör andningen. "Det är inte din dotter, utan jag, Staffelmann", säger tillslut en myndig röst.

Kommissarie Staffelmann, vad vill han så här på lördagsmorgonen. "Jag är ledig", försöker Germund. "Jag kom från London igår."

"Jag vet. Men vi har fått ett misstänkt dödsfall på halsen. Kollegorna på plats tror att personen i fråga bragts om livet. Och då är det bättre att du tar tag i det direkt, än att alla spår ska ligga och svalna till på måndag. Vad tycker du?"

Germund lägger ned den sotiga brödbiten på tallriken. Kän-

ner hur nyfikenhet och dåligt samvete börjar sin inre dragkamp. Som alltid är slutet givet. "OK, säger han. Jag åker dit och tittar. Var är det?"

"Sonöbron, inte långt från byn Bloka."

"Jag vet var det ligger. Det är på väg hem till morsan och farsan i Edebo."

"Bra", säger Staffelmann. "Det var bara en sak till."

"Vadå?"

"Befäl på plats just nu är assistent Svinhufvud, bara så du vet. Ni är ju inte direkt bästisar!"

"Varför sa du inte det direkt, jävla orm!"

"Skulle du ha gjort det? Knappast. Lycka till!"

Det blir tyst i telefonen. Kommissarien har lagt på.

"Jävla Staffelmann", muttrar Germund och lägger i två nya brödskivor i rosten, den här gången vrider han ned termostatratten till hälften.

Temperaturen närmar sig 20 grader när Germund ser Norrtälje försvinna i backspegeln. Brittssommarens bleka sol strålar från en ljusblå himmel. Träden skiftar från mörkt grönt till enstaka lövkronor i eldigt rött. Här och där försöker sig en och annan blomma på en sista blomning.

Som vanligt kör han sin bil, en röd Audi Quattro av rallymodell från tidigt 80-tal. Mot reglementet använder han den ibland i tjänsten, något som retar många, inte minst denna i sig irriterande polisassistent Svinhufvud.

I hans ögon en paragrafryttare som tillbringar för mycket tid med att vårda reglementet istället för att lösa brott. Själv har han en mer pragmatisk syn på regler. Mer som en etisk rekommendation. Inget som får stå i vägen för ett effektivt polisarbete. När han tänker på Svinhufvud ser han framför sig en valkyria av Wagnerska proportioner. De tillfällen de stött på varandra har det alltid skurit sig.

Å andra sidan är det bara att peka med hela handen och be henne försvinna så fort han kommer fram till brottsplatsen.

Problemet är att Norrtäljestationens resurser är begränsade, så på något sätt lär han bli tvungen att upprätthålla viss kontakt.

När han åkt någon mil närmar han sig Estuna. En obetydlig

plats om det inte vore för en sak. Lovisa.

Här, i ett gammalt omodernt hus från 1700-talet bor Lovisas mamma Karina Blomberg tillsammans med sin bror och Lovisa. När det inte är hans vecka. Om han inte fått förhinder. Vilket han ofta har.

Frustrationen i att inte räcka till som förälder får magen att dra ihop sig och han har i perioder tvingats äta Losec. Att han och Lovisas mamma aldrig haft mer än ett one-night-stand ihop, när Lovisa kom till, gör inte saken mindre komplicerad. Fan.

När han rullat förbi kyrkan, avfarten till syskonen Blombergs hus och lämnat 50-sträckan trampar han gasen i botten i ren frustration.

Viveka tittar på kvinnokroppen på båren.

Benen är långa, kroppen modellsmal nästan helt utan kurvor. Det ena av de två omsorgsfullt sotade ögonen är groteskt uppspärtrat. Ändå kan man inte undgå att se hur vacker hon måste ha varit när hon levde. En klump växer i halsen. Så onödigt!

En av ambulansförarna pekar på en man i trettioårsåldern på en upp och nedvänd roddbåt ett tiotal meter bort. Han är magerlagd och över medellängd, klädd i typiska jägarkläder med det mellanblonda håret rufsigt under trucker-kepsen. Bredvid honom ligger en hund.

”Det var han som hittade henne. Du borde nog prata med honom”, säger han.

Viveka nickar och vänder sig om. Innan hon är framme hos mannen kommer Alexanderssen ifatt henne och tar tag i hennes arm.

”Jag har pratat med Läns Kommunikations Centralen, LKC. Ett par tekniker är på väg och de har skickat en bil som hämtar henne. Ska jag spärra av tycker du?”

Viveka möter blicken från kollegan och försöker le. ”Gör det. Och se till att teknikerna visiterar kroppen innan de kör iväg henne. Dessutom föreslår jag att du fixar hit en dykare för att se om de kan hitta ID, mobil och annat av intresse i vattnet. Såg du någon handväska?”

Alexanderssen skakar på huvudet.

Viveka går fram och hälsar på mannen med hunden. Så här på nära håll ser hon att han har ett karaktärsfullt ansikte. Om han vore ännu lite längre skulle han se bra ut även i hennes ögon.

”Svinhufvud, Norrtäljepolisen. Var det du som hittade henne?”

De blå ögonen ger ett sorgset intryck, blicken är vänlig men det är tydligt att han är tagen av upplevelsen. När han reser sig och hälsar är handslaget överraskande fast.

”Conny Mattsson”, säger han och gör en kort paus. ”Och det här är Svante, min hund. Förlåt men jag har aldrig sett en så ung människa död...”

Han sväljer några gånger. Viveka ser på honom och känner ett sting av medlidande.

Medan de utbyter några artighetsfraser rullar en polismålad minibuss hon inte sett förut fram och parkerar bredvid dem.

Två män stiger ur. Hon känner igen den äldre av dem som kriminalteknikern Jan-Olof Jaernius, omtalad, duktig, men närmast asocial. Viveka ursäktar sig till Conny Mattsson, och går fram för att hälsa.

"Hej Jaernius, varför åker ni med det där skåpet?"

Jaernius, lätt överviktig, i knappa sextioårsåldern med grått hår och grå vattniga ögon, Stalinliknande grå mustasch och gammal brun yllehatt, blänger surt på henne.

"Vår bil är sönder efter att någon duktig aspirant bucklat till den i polisgaraget. Det här var första bästa vi hittade igår kväll när vi gick på. Men den duger, vill ni ha kaffe så har den vattenkokare. Var ligger kroppen?"

Viveka pekar bort mot båren, innan hon återvänder till Conny Mattsson.

"Jag tror vi tar och lånar den här bussen, hunden kan kanske vänta i din bil, om han nu inte har något att berätta."

Mattsson nickar, till synes oförstående inför hennes trötta försök till skämt, och lunkar iväg med hunden. Någon minut senare är han tillbaka.

Befälsbussen är inredd med ett väggfast bord och fyra stolar i gul plast. En kommunikationsradio glimmar från en panel och på väggen sitter en stor klocka. Viveka tittar på Conny Mattsson. Han ser lätt vilsen ut, men ansiktsdragen är avspända.

"Det finns varmt vatten", säger hon. "Vill du ha te eller kaffe?"

Han ser tacksamt på henne.

"Kaffe tack."

"Hur kommer det sig att du hade vägarna förbi just här?"

Det tar knappt tio minuter för Conny Mattsson att berätta om morgonens jakt och hur han fick syn på kvinnan från baksätet på jaktkompisens bil. Viveka antecknar omsorgsfullt och frågar om då och då.

"Har du sett henne förut?"

Conny Mattsson rycker uppgivet på axlarna.

"Hon verkar bekant. Men det är svårt att känna igen någon som är så död", svarar han och tittar på henne, som om han väntat sig en reaktion.

"Det kan väl stämma", säger hon tillslut. "Det beror på att muskelspänningarna i ansiktet upphör, som när någon tar botox

mot rynkor.”

”Botox?”

”Injektioner mot bland annat rynkor, vanligt bland välbärgade kvinnor.”

”Inte här ute tror jag”, säger han efter en stund.

”Strunta i botox. Har du något mer att berätta?”

”Jag vet inte, jag måste fundera.”

Hon lägger ned pennan. ”Vi tar en kort paus. Vill du ha mer kaffe?”

Conny Mattsson skakar på huvudet och tar fram en kexchoklad ur jackfickan.

”Reservenergi när man sitter på pass”, säger han med låg röst, som om han skäms för att han är hungrig.

”Jag jagar själ”, säger Viveka. ”Men jag tuggar vingummin på passen, de låter mindre.”

De sitter tysta några minuter medan hon ögnar igenom sina anteckningar. Just som hon är på väg att fortsätta ställa frågor öppnas dörren och Alexanderssen tittar in.

”Teknikerna är färdiga. Har du något emot att de kör bort henne.”

”Vänta så får jag prata med Jaernius först.”

Genom dörren ser hon den gamle teknikern komma släntrande. Även han ser angelägen ut, så hon vänder sig kort till Conny Mattsson.

”Ett ögonblick. Jag är strax tillbaka.”

Viveka hinner knappt ut innan Jaernius stannar någon meter ifrån henne. Tittar med sin skeptiska min och drar med ena handen i mustaschen.

”Drunknade gjorde hon i alla fall inte, så mycket kan jag säga. Jag sätter min hatt på att hon blev ihjälslagen. Obducenterna lär inte hitta mycket vatten i de lungorna...”

”Ambulanskillarna antydde en skada”, säger hon och talar medvetet extra tyst.

Jaernius fiskar upp pipa och tobak ur byxfickan. ”Märklig skada.”

”Hur så”, säger Viveka.

Sakta och metodiskt fyller Jaernius rökverket innan han tar fram en tändare och börjar elda. Med filosofisk min följer han

röken med blicken, hur den stiger och sakta löses upp. När han blossat i någon minut tar han tag om piphuvudet och pekar på kroppen som just lyfts över i en plastsäck.

"Hon har ett rejält jack i bakhuvudet utan tecken på läkning", säger han tillslut. "Det måste ha uppkommit i nära anslutning till dödsögonblicket."

"Ett yxhugg menar du, eller?", viskar Viveka tyst.

Jaernius ser på henne med frågande min innan han svarar med extra hög röst. "Nej, det är det som är så konstigt. Någon yxa är det knappast, jacket är alldeles för smalt. Min första tanke var att hon huggits med ett svärd", säger han och puffar sakta på sin pipa. "Men jag medger att det känns rätt långsökt i dessa dagar. Vad som verkligen hänt är ditt och dina kollegors jobb att reda ut."

Han lutar sig mot polisbilen och eldar med tändaren igen innan han hostar några gånger och pekar med pipskaftet. "Någon drunkning är det inte. Du har fått ett mord i knät Svinhufvud, grattis."

"Staffelmann är meddelad", säger Viveka dämpad.

Jaernius kommenterar det inte utan huttrar istället demonstrativt. "Fy fan, nu vill jag åka hem och sova. Är du snäll och schasar ut ditt vittne ur bussen. Var är den där jävla Askerfeldt förresten, det här är väl hans bord?"

"Ju längre bort han håller sig desto bättre", svarar hon.

Jaernius brister ut i ett kort bistert leende under den buskiga överläppen. "Då är vi i alla fall överens om en sak."

Han drar ett par bloss till på pipan innan han skakar den mot klacken, trampar på glöden, vänder och ropar på kollegan.

Viveka går tillbaka in i bussen.

"Kom så går vi och sätter oss här ute, teknikerna vill ha sin buss."

"Blev hon verkligen mördad?", frågar Conny Mattsson när han kliver ut. "Jag hörde vad den där teknikern sa."

"Kanske", säger Viveka och försöker byta ämne. "Är du uppväxt här i trakten?"

"Jag bor i en by någon kilometer härifrån, den heter Bloka."

"Vad jobbar du med och vad gör du på fritiden?"

Han tittar undrande på henne. "Lantbrevbärare", säger Conny Mattsson och pekar bort mot sin bil där hunden skäller. "Annars

är det mest jakt och fiske... Vi rospiggar är väl som norrlänningarna skulle jag tro."

Hur menar du?"

"De flesta snusar. Många bränner själva. Vi dricker öl, gillar inte vin. De flesta kör sina gamla Volvohäckar och Mercadieslar till de rasar. På vintern kör norrlänningarna skoter, vi åker fyrhjulning året runt", säger han och gör en paus. "Men dialekten... Jag fattar inte vad de säger, det är bara en massa 'int'. Men de tycker väl vi låter rackarns konstiga."

Viveka kan inte låta bli att le. Jämförelsen med Norrland är ny men rätt talande.

"Sjön", säger hon och pekar. "Finns det mycket fisk?"

Conny Mattsson ler. Svagt, men likväl ett leende.

"Det finns gott om smågäddor upp till ett par tre kilo. Att gå tomhänt är ovanligt. Men de är oätliga på grund av all dy som finns i sjön. Det finns en del gös också, den verkar konstigt nog inte ta smak på samma sätt, fan vet varför. Fiskar du?"

Hon nickar. "I Norrtäljeviken ibland", svarar hon när begravningsbilen rullar iväg. "Så, nu är hon borta."

Först ser han bara polisbilen, men när han slagit av motorn kommer Svinhufvud mot honom i all sin storhet, hon måste vara närmare två meter.

"Kunde de inte ha skickat någon annan så länge?", frågar hon surt när han stiger ur bilen.

Germund noterar att hon är röd i ögonen, antagligen har hon jobbat hela natten.

"Staffelmann ringde. Som bekant är det huvudsakligen mitt ansvar att utreda de mord som inträffar i vårt distrikt."

'Det blir tungt att dra den information jag behöver ur henne', tänker han samtidigt som han försöker se myndig ut.

Vad han inte fattar är varför hon för befäl på platsen. Undrande söker han med blicken efter hennes kollega som han känner väl. Till sin förvåning ser han bara en ung kvinna i polisuniform istället för ett skägg med begynnande kulmage. Dessutom står en jägarklädd man en bit bort.

"Var är Karlsson?", säger han.

Hon tittar på honom med plågad min.

"Vet du inte? Han ligger på intensiv. Han och hustrun krockade med en rysk långtradare vid Kapellskär i onsdags. Chauffören var full. Karlssons fru dog, han ligger i koma och vet inte att han blivit änkling."

Germund ruskar på huvudet. 'Anders Muffen' Karlsson är en av veteranerna inom Norrtäljepolisen och en av de mest uppskattade kollegorna. Sitt öknamn har han fått på grund av ovanan att ha rattmuff på vintern, till och med i polisbilen.

Karlsson är en kollega de flesta tar för givet. Kunnig, erfaren och alltid tillhands när man behöver råd. Han har koll på gamla fall och ser ofta de dolda sammanhangen innan alla andra. Konstigt nog har han aldrig avancerat.

Tankarna på honom och hans fru Birgit får irritationen att för en kort stund rinna av.

"Ska vi koncentrera oss på det här så länge", säger han dämpat. Svinhufvud ser på honom och nickar.

"Vem är det där", säger han och pekar på mannen i grönkläder.

"Det var han som hittade kroppen, en lokal jägare, Conny Mattsson heter han."

Germund nickar, försöker se ut som om han förstår, är med.

Men tankarna på vad som hänt Karlsson blockerar.

”Kan du berätta vad vi vet?”, frågar han.

”Förhöret är inte formellt avslutad. Du kom ju instormande här”, säger hon. ”Men jag kan väl dra vad vi vet så här långt så avslutar vi samtalet med honom gemensamt.”

Germund nickar och börjar gå i riktning från mannen. När han är på tillräckligt avstånd sätter han sig på det gamla broräcket och tecknar åt Svinhufvud att göra samma sak. Det tar henne mindre än tio minuter att gå igenom alla detaljer. Han uppfattar mindre än hälften.

Samtidigt som hon berättar anländer dykaren från Nationella Insatsstyrkan.

”Har vi någon identitet på henne?”, frågar han när hon tystnat.

Svinhufvud skakar på huvudet och gnider sig i ögat. ”Hon hade inget leg, ingen handväska, ingenting. Med lite tur hittar dykarna något på botten.”

”Vet jägarmannen därborta något om hennes identitet?”

Svinhufvud tittar på honom en stund innan hon nickar. ”Det finns ett litet problem”, säger hon. ”Han vet att kvinnan blev mördad.”

”Hur kan han veta det? Har du berättat det? Du kanske har ringt tidningarna också?”

Hon skakar på huvudet och gäspar demonstrativt. ”Han rådde överhöra Jaenius som lite för högljutt rapporterade sina iakttagelser till mig. Han var trött och tänkte sig väl inte för.”

”Jävla klant”, muttrar Germund. ”Skadan är redan skedd, vad väntar vi på?”

De reser sig och går fram till mannen. På nära håll ser Germund att han påminner om en långdistanslöpare i jägarmundering. Handen han sträcker fram är senig och knotig men handslaget fast och beslutsamt.

”Conny Mattsson”, säger han.

Germund presenterar sig helt kort innan han går rakt på sak. ”Har du sett henne förut? Vet du vem hon är? Var hon bor?”

Conny Mattsson tar av sig kepsen och kliar sig i nacken. Håret är rufsigt.

”Först när jag såg henne kände jag inte igen henne. Men nu när jag fått fundera en stund så tror jag att jag vet”, säger han.

"Men jag är inte helt säker, hon var väldigt sminkad. Det brukar hon inte vara om det är hon..."

"Vem är det då?"

"Jag tror att hon går på skolan där borta", säger han och pekar bort över sjön. "Det är ett internat. Hon påminner om Louise."

"Charlottenbergskolan? Är du säker? Hon såg inte ut som en skolflicka."

"Det är det jag menar. Om det är Louise så såg hon inte vanlig ut. Louise ska i alla fall ta studenten i vår. Jag brukar ha med pengar och paket till henne."

"Det där lät märkligt", säger Germund. "Kan du förklara?"

Svinhufvud tittar irriterat på honom. 'Om du tycker det låter naturligt borde du byta yrke', tänker han och blänger tillbaka, men säger ingenting.

"Jag är ju lantbrevbärare, det är inte så konstigt. Hon fick en del aviseringar och paket. Mest från föräldrarna i Sydamerika. Ibland får hon paket från Frankrike också, de brukar väga väldigt lite och lukta parfym."

"Har den här Louise något efternamn", säger Germund.

Trots att Germund går på rätt offensivt verkar Conny Mattsson inte vackla. Det är ovanligt. Även vittnen brukar känna viss respekt för polisen. Det stör honom...

"Paulelle heter hon. Det är visst franskt", säger Conny Mattsson. "Blev hon verkligen mördad?"

Rösten är möjligtvis något försiktig men inte orolig.

Germund ser på honom och Svinhufvud. "Det verkar så", säger han.

"Jag tror jag vet var det hände i så fall."

Orden får Askerfeldt att höja på blicken. "Hur menar du? Det är ovanligt att komma på 'bara sådär', du vet ju inte ens hur vi hon dog..."

Conny Mattsson tittar på dem båda med lugn stadig blick. "Jag hörde när han med hatten sa att hon fått ett svärdshugg", säger han stilla. "Och är det så att hon blödde, vet jag ett ställe där det kan ha hänt."

Germund betraktar Mattsson. Står han här och driver med dem?

"Och hur fasan skulle du kunna veta det?", frågar han.

"I morse när jag och min hund gick till skogen på andra sidan bron för att jaga betedde han sig märkligt."

"Hur då märkligt?"

"Som vanligt blev han nyfiken på några ställen längs vägen där det låg rester av påkörda smådjur, råttor, ekorrar och fåglar. För en hund är det mer regel än undantag."

Svinhufvud nickar instämmande. För henne är det tydligen självklart, det är det inte för honom.

"Vad har några påkörda ekorrar att göra med kvinnan i vattnet", säger han irriterad. Men Conny Mattsson låter sig inte provoceras. Istället ler han överseende.

"Som jag sa hittar Svante ofta spår av påkörda djur på vägen, vanligen blod, ibland hela djur. I morse", fortsätter Conny Mattsson. "Markerade han där det rent logiskt inte borde finnas något att markera på."

Germund känner att han ser ut som ett frågetecken. "Inte borde... Det verkar långsökt. Blod kan väl finnas överallt. Eller?"

"Du kan inte så mycket om djur och natur va", säger Conny Mattsson lugnt.

"Hur så", säger Germund och känner sig allt osäkrare. Inte minst som Svinhufvud ler överlägset. Hon verkar ha fattat, eller tro sig fattat i alla fall...

"Vilda djur blir som regel påkörda när de är på väg över vägen för att äta, dricka, para sig eller när de är förföljda", säger han.

"Jo", säger Germund. "Det är väl logiskt."

"I morse markerade hunden mitt ute på bron", säger Mattsson. "Där finns varken skog eller diken på sidorna, bara räcken och vatten. Där korsar nästan aldrig några vilda djur, ändå markerade min hund, jag tänkte inte på det först."

Germund kliar sig på hakan och tittar omväxlande på Svinhufvud och Conny Mattsson. Tillslut ger han med sig.

"Jag måste motvilligt erkänna att teorin inte låter helt dum. Det skulle kunna vara en möjlighet. Men går de inte över bron om de vill passera över sjön", säger han tillslut.

Conny Mattsson skakar på huvudet. "Ytterst sällan, och blir de påkörda i det läget blir de som regel kvar eftersom få rovdjur är intresserade av att gå ut på bron och kalasa. Kom ska jag visa."

Några minuter senare är de framme. Conny pekar på vägbanan

nära ena räcket. "Här var det. Det är faktiskt en fläck. Jag såg den inte i morse när det var mörkt. Titta."

Svinhufvud och Germund sätter sig på huk och tittar. Det liknar utan tvekan blod. Även metallräcket har färska fläckar.

"Det skulle kunna stämma", säger Germund stilla för sig själv.

Samtidigt får Svinhufvud syn på en grön tråd som fastnat i en rostflaga på räcket översida. "Titta, hon hade en kofta i den här gröna färgen på sig när hon hittades."

Germund nickar. "Bra, stoppa den i en bevispåse. Du får ringa hit folk som spärrar av den här sidan av vägen och se till att vi får hit teknikerna igen. Sen vill jag att du ber dykaren att komma hit och söka av botten så fort som möjligt."

Han vänder sig till Conny Mattsson och klappar honom på axeln. "Bra, du behövs inte mer om du inte har fler sensationer att berätta."

Han följer Mattsson och Svinhufvud med blicken innan han vänder den mot stranden på sidan om bron.

På en tomt vid vattnet går en kvinna i trettioårsåldern och kratrar löv. Runt henne cyklar en liten flicka på cykel med stödhjul.

Fan också, Lovisa. Samvetet slår till och han längtar efter en Losec.

Hela veckan har han sett fram mot att få rå om henne från och med måndag, nu har förutsättningarna ändrats. Mordutredningar är svåra att kombinera med engagerat föräldraskap.

Förra veckan var egentligen hans, men Lovisas mamma Karina gick tillslut med på att byta eftersom han skulle på den eftertraktade kursen hos Scotland Yard. Att återigen be henne uppoffra sig för hans jobb är inget han ser fram mot, dessvärre är det nödvändigt, både för Lovisa och utredningen.

Det känns i magen vilket tungt samtal som väntar, hur lite han vill ringa det. En nödlösning vore att be någon av hans två systrar att ha hand om Lovisa, men inte i mer än några dagar, de har fullt upp. Alternativet är att be morsan och farsan. De ställer upp, problemet är allt tjat det för med sig. 'Germund, borde du inte stadga dig... Finns det ingen trevlig tjej som vill vara med dig? Vad säger du om Karina, hon är ju så rar.'

Med en suck trycker han iväg samtalet till Karinas mobil. När

det kopplar upp tutar det intensivt några sekunder innan samtalet bryts. Upptaget. Lättad lägger han tillbaka luren i fickan. Nu har han i alla fall försökt.

Han går några steg, slår sig ned på räcket och kisar mot solen. Mobilbilden Svinhufvud visade antydde att offret är i tidiga tjuugoårsåldern. Elegant sminkad, Snarare överklass än prostituerad. Vad hade hon här ute att göra? Så finklädd?

När han tittar upp kommer Svinhufvud gående mot honom. Stegen är sega, fulla av mjölksyra.

"Jaernius och hans kompis är på väg tillbaka. Han var inte glad", säger hon och slår sig ned några meter bort.

"Bra. Vet vi vem som tar hand om henne på rättsmedicinska?"

"Hur så? Spelar det någon roll", svarar hon skarpt.

Germund kan inte låta bli att störas av hennes röstläge.

"Alla där är duktiga, men jag föredrar Johansson när det finns misstankar om brott. Har du problem med det?"

"Ja det har jag", svarar hon. "Om du inte ger de andra chansen kommer de aldrig att växa. Johansson är för övrigt ledig idag enligt Jaernius. Det är lördag om du inte lagt märke till det."

"Det innebär att även du frågat efter honom."

"Fy fan vad du är självgod Askerfeldt. Om det inte vore för..."

Svinhufvud avbryts mitt i meningen av Germunds telefon som ringer.

"Hej, det är Staffelmann. Hur går det?"

"Inget vidare. Hur så?"

"Jag och länspolismästare Nilzén har bestämt att du och Svinhufvud ska samarbeta i den här utredningen. Ni är båda skärpta och ambitiösa och borde kunna komplettera varandra. Alexanderssen behövs inne på stationen."

"Men va fan", utbrister Germund. "Hon går ju inte att samarbeta med."

Likt en kobra rycker Svinhufvud luren ur hans hand.

"Vad är det för snack", fråser hon i luren.

En kort stund senare blir bleknar hennes ansikte ytterligare en nyans. Hon fortsätter lyssna en stund innan hon mumlar något till svar och skickar tillbaka telefonen. "Till dig", säger hon dämpat.

När han får tillbaka telefonen torkar han demonstrativt av den med sin näsduk.

”Hon slet den ur mitt öra”.

”Ni betar er som dagisbarn! Åk och ät lunch och kom inte tillbaka innan ni slutit fred. Misslyckas ni får ni fortsätta jobba tillsammans till ni lär er, utredning efter utredning. Är det uppfattat?”